

Datum van inontvangstneming : 21/01/2019

Zaak C-743/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

28 november 2018

Verwijzende rechter:

Rēzeknes tiesa (Letland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

20 november 2018

Verzoekende partij:

SIA Elme Messer Metalurgs

Verwerende partij:

Latvijas Investīciju un attīstības aģentūra

[OMISSIS]

20 november 2018

BESLISSING

De Rēzeknes tiesa (rechter in eerste aanleg Rēzekne, Letland)

[OMISSIS] [Samenstelling van de verwijzende rechterlijke instantie]

[OMISSIS]

neemt kennis van het civielrechtelijke geding betreffende de vordering tot ongeldigverklaring van de kennisgeving van de ontbinding van een overeenkomst die Elme Messer Metalurgs, een in de speciale economische zone Liepaja gevestigde besloten vennootschap, heeft ingesteld tegen het staatsagentschap Latvijas Investīciju un attīstības aģentūra (investerings- en ontwikkelingsagentschap van de Republiek Letland; hierna: „LIAA”), en van de tegenvordering die [het LIAA] tegen deze vennootschap heeft ingesteld met het oog op de terugvordering van de verleende financiële steun.

Antecedenten van het geding

[1] Voorwerp en feiten van het geding

[1.1.] Verzoekster, Elme Messer Metalurgs, een besloten vennootschap die is gevestigd in de speciale economische zone Liepaja (hierna: „LSEZ SIA Elme Messer Metalurgs”) heeft bij deze rechter een vordering tot ongeldigverklaring van de kennisgeving van de ontbinding van een overeenkomst ingesteld tegen het LIAA.

[1.2.] Op 7 april 2010 heeft het LIAA met LSEZ SIA Elme Messer Metalurgs, de begunstigde van de financiering, een overeenkomst gesloten voor de uitvoering van een project [OMISSIS] (hierna: „overeenkomst”). Bij dat project was ook de naamloze vennootschap Liepājas Metalurgs (hierna: „AS Liepājas Metalurgs”) betrokken. De overeenkomst voorzag in de cofinanciering door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (hierna: „EFRO”) van het project „Investering met een hoge toegevoegde waarde in de productie-eenheid van ‚Elme Messer Metalurgs’ LSEZ SIA”. In wezen behelsde het project de bouw van een productie-eenheid voor industriële gassen [zuurstof (O₂), stikstof (N₂)] voor gebruik door de industrie, met name de metaalindustrie, in het gebouwencomplex van de fabriek Liepājas Metalurgs. De uitvoering van het project begon op 7 april 2010 en zou tegen 6 december 2012 worden voltooid.

In eerste instantie verliep het project naar wens. Verzoekster betrok van haar fabrikant de productiemiddelen die nodig waren om te voldoen aan de vereisten voor het ontvangen van de in de overeenkomst vastgelegde financiële steun en om een kwalitatief hoogwaardige uitvoering aan het project te geven, installeerde deze productiemiddelen, nam de benodigde specialisten in dienst en leidde die op, waarna de productie-eenheid in bedrijf werd gesteld. Verzoekster leverde een eigen bijdrage van 12 283 579,00 EUR aan de financiering van de kosten die hiermee gemoeid waren en ontving uit hoofde van de overeenkomst 2 212 511,14 EUR aan cofinanciering van het EFRO.

Op 3 januari 2013 verstreekte verzoekster verweerder een eindverslag over het project, dat op 7 februari 2013 werd voltooid, en verzocht zij om een eindbetaling uit hoofde van de overeenkomst ten bedrage van 737 488,86 EUR.

[1.3.] Toen AS Liepājas Metalurgs begin 2013 liquiditeitsproblemen kreeg, uitte verweerder zijn bezorgdheid over de eventuele onmogelijkheid om de overeenkomst uit te voeren – hetgeen een inbreuk op de overeenkomst zou vormen – omdat de nakoming van de in het bedrijfsplan van verzoekster uiteengezette toezeggingen rechtstreeks afhing van de handelsactiviteit van de derde, AS Liepājas Metalurgs, en verzocht hij verzoekster bij schrijven van 18 juli 2014, in het kader van de correspondentie die sedert lange tijd tussen beide partijen werd gevoerd, om de toezending van documenten met indicatoren voor de uitvoering van het project. Ook waarschuwde hij verzoekster dat hij waarschijnlijk de procedure voor de ontbinding van de overeenkomst zou initiëren. Op 12 november 2013 werd bekendgemaakt dat er een faillissementsprocedure tegen AS Liepājas Metalurgs was ingeleid. De fabriek Liepājas Metalurgs werd

overgenomen door de naamloze vennootschap KVV Liepājas Metalurgs, die de gasproductie-eenheid opnieuw opstartte, waarna verzoekster haar economische activiteit hervatte en dit ter kennis van verweerder bracht. Daarbij deelde zij verweerder mee hoe het bedrijf volgens haar zou kunnen worden geherstructureerd. Op 31 maart 2016 stuurde verweerder verzoekster echter een brief waarin hij verwees naar de problematische situatie van de fabriek Liepājas Metalurgs en verzoekster informeerde over de eenzijdige ontbinding van de overeenkomst omdat bij de uitvoering van het project ernstige onregelmatigheden waren vastgesteld, te weten substantiële afwijkingen van de door verzoekster in het bedrijfsplan gedane toezeggingen.

[1.4.] Volgens verzoekster is het gebruik dat verweerder heeft gemaakt van het recht om de overeenkomst eenzijdig te ontbinden, zoals vastgelegd in de overeenkomst, strijdig met het beginsel van goede trouw dat is vervat in artikel 1 van het Civillikums (Letse burgerlijk wetboek), omdat verzoekster de voorwaarden van de overeenkomst niet heeft geschonden en tevens vaststaat dat zij de financiële steun van 2 212 511,14 EUR heeft gebruikt om de in het project voorziene activiteiten uit te voeren, zoals door verweerder zelf is erkend. Onder verwijzing naar de lessen en conclusies die kunnen worden getrokken uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 juni 2007 dat is gewezen in zaak [OMISSIS] C-158/06, Stichting ROM-projecten/Staatssecretaris van Economische Zaken, waarin is geoordeeld dat de terugvordering van financiering van de handelaar strijdig is met het rechtszekerheidsbeginsel (gewettigd vertrouwen), mits de goede trouw van de begunstigde is aangetoond, hetgeen aan de verwijzende rechterlijke instantie van de lidstaat in kwestie staat om te beoordelen, stelt verzoekster dat er een rechtsgrondslag bestaat om de verklaring van het LIAA van 31 maart 2016, waarbij het de overeenkomst eenzijdig heeft opgezegd, ongeldig te verklaren. Volgens verzoekster kan de financiële situatie van andere rechtspersonen, in dit geval AS Liepājas Metalurgs, niet worden geacht niet-nakoming van de overeenkomst door verzoekster op te leveren, aangezien het omstandigheden betreft waarop zij geen invloed kan uitoefenen.

Verzoekster betoogt dat toen verweerder zijn goedkeuring aan het project hechtte, hij kennis had van de rechtstreekse band die bestond tussen het project en het functioneren van AS Liepājas Metalurgs: verzoekster produceerde industriële gassen en leverde die aan de fabriek, die zonder die gassen niet had kunnen draaien. Bijgevolg was de handelsactiviteit die verzoekster in het kader van het project verrichtte de facto volledig afhankelijk van de activiteit van de fabriek Liepājas Metalurgs.

Volgens verzoekster waren de betrokken partijen volledig op de hoogte van het feit dat de Letse Staat zich in november 2008 garant had gesteld voor het krediet aan AS Liepājas Metalurgs ten belope van circa 160 000 000 EUR. Om die reden, en gezien de minutieuze evaluatie die het Finanšu ministrija (Letse ministerie van Financiën) en de Valsts kase (Letse thesaurie) hadden gemaakt van de relatie zoals die voorafgaand aan de verlening van de staatsgarantie bestond, kon, zelfs met

uiterste behoedzaamheid, geen van de partijen voorzien dat voornoemde fabriek in de daaropvolgende jaren aan de rand van de insolventie zou komen te staan.

Op 26 februari 2013 en 19 mei 2015 voerde verweerder een inspectie uit op de locatie van het project, waarbij hij vaststelde dat alle productiemiddelen waren geïnstalleerd en in bedrijf waren gesteld en dat verzoekster gereed was om een aanvang te maken met de levering van gas aan de fabriek Liepājas Metalurģs.

[1.5.] Verweerder, het LIAA, heeft bij deze rechter zijn memorie van antwoord ingediend en tegelijk een eis in reconventie ingesteld. Verweerder wijst de vordering categorisch af en beroept zich op overweging 61 van verordening (EG) nr. 1083/2006 van de Raad [van 11 juli 2006] houdende algemene bepalingen inzake het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling, het Europees Sociaal Fonds en het Cohesiefonds en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1260/1999. Daarin wordt verklaard dat om ervoor te kunnen zorgen dat het optreden van de fondsen doeltreffend en billijk is en een duurzaam effect sorteert, de lidstaten een rechtskader moeten creëren dat het duurzame karakter van investeringen garandeert. In artikel [17.1] van Ministru kabineta noteikumi Nr. 200 „Noteikumi par darbības programmas ‚Uzņēmējdarbība un inovācijas’ papildinājuma 2.1.2.4. aktivitātes ‚Augstas pievienotās vērtības investīcijas’ projektu iesniegumu atlasē pirmo kārtu” (besluit van de raad van ministers nr. 200, „besluit inzake de eerste fase van de selectie van projectaanvragen in het kader van de activiteit ‚Investeringen met een hoge toegevoegde waarde’ van bijlage 2.1.2.4 bij het operationeel programma ‚Ondernemerschap en innovatie’”), waaronder de betrokken activiteit valt, wordt bepaald dat „de kosten van de aankoop van nieuwe productiemiddelen (en -installaties) die rechtstreeks bijdragen aan het productieproces of aan de verrichting van diensten in het kader van de uitvoering van het project [...] met het oog op de doelmatigheid kunnen worden gesubsidieerd”. Bijgevolg stelt verweerder onder verwijzing naar voornoemde bepalingen dat de wetgever tot doel had financiële steun te verlenen aan levensvatbare projecten die kunnen bijdragen tot de economische ontwikkeling op lange termijn.

[1.6.] Bij bestudering van het door verzoekster overgelegde verslag stelde het LIAA vast dat verzoekster niet de 23 nieuwe banen had gecreëerd waarin het project voorzag en dat er informatie over de financiële moeilijkheden van haar enige vennoot, Liepājas Metalurģs, openbaar was gemaakt, waardoor er twijfels rezen over [de verwezenlijking] van de doelstellingen van het project – dat wil zeggen een productievolume van niet minder dan circa 50,5 miljoen m³/per jaar en een gemiddelde omzetstijging met ten minste 20 % in het eerste en tweede volledige jaar na de voltooiing van het project – en over de mogelijkheid om de duurzaamheid van het project te garanderen. In het licht van deze omstandigheden werd de uitbetaling van de financiële steun opgeschort om de gevolgen van de financiële moeilijkheden van Liepājas Metalurģs voor de uitvoering van het project te beoordelen.

Het LIAA constateerde dat AS Liepājas Metalurgs op 13 november 2013 failliet was verklaard en dat haar nieuw opgerichte rechtsopvolgster AS KVV Liepājas Metalurgs geen volledige economische activiteit had kunnen ontwikkelen, met als gevolg dat verzoekster sinds eind 2013 niet op regelmatige basis gas aan de fabriek Liepājas Metalurgs had geleverd.

Sinds de opschorting van de steunbetaling hebben de partijen intensief met elkaar gecorrespondeerd over de omvang van de contractuele verplichtingen en de volledige nakoming daarvan, alsook over de wijze waarop een correcte uitvoering aan het project zou kunnen worden gegeven en het doel ervan zou kunnen worden gerealiseerd.

Omdat de problemen met betrekking tot de economische activiteit van Liepājas Metalurgs hadden geleid tot een onderbreking van de activiteit van verzoekster en verweerder niet beschikte over betrouwbare informatie waaruit bleek dat die problemen op korte termijn zouden worden opgelost, verzocht het LIAA het ministerie van Financiën, als beheersautoriteit voor de fondsen van de Europese Unie, een advies uit te brengen over de mogelijkheid om in dit concrete geval de overeenkomst te ontbinden.

Het ministerie van Financiën verzocht verweerder te wachten met een besluit over de uitbetaling van de financiële steun aan verzoekster tot hij informatie van verzoekster zou hebben ontvangen die voldoende zekerheid bood dat haar economische activiteit kon worden hervat. Na verzoekster te hebben verzocht de benodigde informatie te verstrekken en na de doelmatigheid van de projectuitvoering en de mogelijkheid om de doelstellingen te verwezenlijken te hebben beoordeeld, waarbij hij tot de conclusie was gekomen dat de kosten van het project niet subsidiabel waren, zodat de op grond van de overeenkomst betaalde steun moest worden beschouwd als een onregelmatige betaling, maakte verweerder eenzijdig een einde aan de uitvoering van de verplichtingen die hij uit hoofde van de op 31 maart 2016 gesloten overeenkomst was aangegaan en stelde hij verzoekster daarvan in kennis.

[1.7.] Verweerder is het niet eens met het argument van verzoekster dat het LIAA de overeenkomst eenzijdig heeft ontbonden vanwege de economische problemen van Liepājas Metalurgs, aangezien de reden voor zijn besluit erin was gelegen dat verzoekster haar economische activiteit niet had verricht met de in het kader van het project aangekochte productiemiddelen, het in datzelfde kader te leveren product niet had vervaardigd en bij herhaling de bepalingen inzake het recht van de begunstigde van de financiering om de financiële steun te ontvangen en te behouden, had geschonden.

Verweerder betwist de stelling van verzoekster dat de financiële problemen van AS Liepājas Metalurgs en de staking van haar activiteit moeten worden beschouwd als toevallige belemmeringen in de zin van artikel 1774 van het [Letse] burgerlijk wetboek die verzoekster niet had kunnen voorzien noch had

kunnen voorkomen en dat zij daarom niet verplicht was de contractuele verplichtingen na te komen.

[1.8.] Verweerder is van mening dat de hierboven beschreven situatie moet worden gezien als een onregelmatigheid in de zin van artikel 2, punt 7, van verordening nr. 1083/2006, die bijgevolg ook zou kunnen worden beschouwd als een onregelmatigheid in de zin van artikel 2.1 van Ministru kabineta noteikumi Nr. 740 „Kārtība, kādā ziņo par Eiropas Savienības struktūrfondu un Kohēzijas fondu ieviešanā konstatētajām neatbilstībām, pieņem lēmumu par piešķirtā finansējuma izlietojumu un atgūt neatbilstošos izdevumus” (besluit van de raad van ministers nr. 740 tot vaststelling van de procedure voor het doen van aangifte van onregelmatigheden die zijn ontdekt bij het gebruik van de structuur- en cohesiefondsen van de Europese Unie, het nemen van besluiten over het gebruik van de verleende financiering en het terugvorderen van onterecht betaalde bedragen), hetgeen verweerder het recht verleent om te verzoeken om teruggave van de financiering overeenkomstig de in dat besluit beschreven procedure.

[1.9.] [OMISSIS] Het LIAA heeft een tegenvordering ingesteld tegen LSEZ SIA Elme Messer Metalurgs, waarbij hij verzoekt om terugbetaling door deze laatste van het door de begunstigde aan financiële steun ontvangen bedrag van 2 212 511,14 EUR en de verschuldigde vertragingsrente over de periode 18 april 2016-14 februari 2017 ten bedrage van 670 390,53 EUR.

[1.10.] Verzoekster wijst het standpunt van verweerder inzake de uitlegging van de toepasselijke bepalingen af, daar zij van mening is dat verordening nr. 1083/2006 van de Raad, waarin wordt bepaald dat elke „*inbreuk op een bepaling van het Gemeenschapsrecht als gevolg van een handeling of nalatigheid van een marktdeelnemer*” een onregelmatigheid is, in casu niet van toepassing is, aangezien het feit dat verzoekster de productie-eenheid niet voor haar economische activiteit kan gebruiken, niet kan worden toegeschreven aan een handeling of nalatigheid harerzijds, maar het gevolg is van de beëindiging van de activiteit van de fabriek Liepājas Metalurgs, die niet is veroorzaakt door een handeling of nalatigheid van verzoekster. Verzoekster verwijst naar de door de Latvijas Republikas Ekonomikas ministrs (minister van Economische Zaken van de Republiek Letland) openbaar gemaakte conclusie dat de problemen die het voor verzoekster onmogelijk maken om de productie-eenheid Liepājas Metalurgs te gebruiken, te wijten zijn aan externe omstandigheden.

Rekening houdend met het voorgaande, wenst verzoekster dat deze rechter een verzoek om een prejudiciële beslissing indient bij het Hof van Justitie.

Rechtsgronden

[2.] Redenen voor het bestaan van twijfel over de uitlegging van het recht van de Europese Unie

[2.1.] Bij de behandeling van [de onderhavige] civiele zaak [OMISSIS] [OMISSIS] zijn bij deze rechter vragen gerezen over de correcte uitlegging van de toepasselijke wetgeving, en bijgevolg acht hij het passend om een verzoek om een prejudiciële beslissing in te dienen bij het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In deze zaak gaat het erom of een situatie waarin de begunstigde van financiële steun van de Europese Unie ten gevolge van de staking van de handelsactiviteit of de insolventie van haar enige handelsvennoot of klant de voor de betrokken periode bepaalde omzet niet realiseert, moet worden opgevat als een handeling of nalatigheid van de begunstigde van de financiële steun die de algemene begroting van de Europese Unie benadeelt, waardoor voor de begunstigde de verplichting ontstaat om het geleden nadeel te compenseren door het gehele bedrag van de uitbetaalde financiering terug te betalen.

[2.2.] Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie moet de nationale rechter bij situaties die onder een richtlijn vallen bij de toepassing van het nationale recht dat recht zoveel mogelijk uitleggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn, teneinde het hiermee beoogde resultaat te bereiken (zie bijvoorbeeld het arrest van het Hof van Justitie van [25 april 2013], *Asociația Accept*, C-81/12, EU:C:2013:275, punt 71).

Omdat de beslechting van het geschil in hoge mate afhangt van de vraag of er sprake is van een „onregelmatigheid” als gedefinieerd in artikel 2, punt 7, van verordening [(EG)] nr. 1083/2006 van de Raad [van 11 juli 2006] houdende algemene bepalingen inzake het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling, het Europees Sociaal Fonds en het Cohesiefonds en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1260/1999, aangezien dit wordt bepaald in artikel 2.1 van besluit van de raad van ministers nr. 740 tot vaststelling van de procedure voor het doen van aangifte van onregelmatigheden die zijn ontdekt bij het gebruik van de structuur- en cohesiefondsen van de Europese Unie, het nemen van besluiten over het gebruik van de verleende financiering en het terugvorderen van onterecht betaalde bedragen, heeft de monitoringautoriteit enkel in dat geval het recht om de steunverlening niet voort te zetten of uitbetaalde bedragen terug te vorderen overeenkomstig artikel 98, lid 2, van verordening nr. 1083/2006.

[3.] Aangevoerde bepalingen van Lets recht

[3.1.] De ontbinding van de op 7 april 2010 tussen het LIAA en LSEZ SIA „Elme Messer Metalurgs” gesloten overeenkomst, waarvan verweerder op 31 maart 2016 kennisgeving heeft gedaan, is gebaseerd op artikel 16.1 van Ministru kabineta noteikumi Nr. 200 „Noteikumi par darbības programmas „Uzņēmējdarbība un inovācijas” papildinājuma 2.1.2.4. aktivitātes „Augstas pievienotās vērtības investīcijas” projektu iesniegumu atlases pirmo kārtu” (besluit van de raad van ministers nr. 200, „besluit inzake de eerste fase van de selectie van

projectaanvragen in het kader van de activiteit ‚Investeringen met een hoge toegevoegde waarde’ van bijlage 2.1.2.4 bij het operationeel programma ‚Ondernemerschap en innovatie’’), waarbij wordt bepaald dat „langetermijninvesteringen subsidiabel zijn mits zij uitsluitend worden gebruikt op de plaats van uitvoering van het in de aanvraag genoemde project, en alleen voor de economische activiteit van de begunstigde van de financiering”.

[3.2.] [OMISSIS] In artikel 17.1 van [datzelfde besluit] wordt bepaald dat „in het kader van de activiteit de volgende kostenposten subsidiabel zijn: de kosten van de aankoop van nieuwe productiemiddelen (en -installaties) die rechtstreeks bijdragen aan het productieproces of aan de verrichting van diensten in het kader van de uitvoering van het project en die zijn geboekt overeenkomstig de wettelijke voorschriften tot vaststelling en verduidelijking van de financiële administratie van vaste activa en de opnemings van informatie met betrekking tot vaste activa in de rekeningen”.

[3.3.] In punt 1.8 van de aan de overeenkomst toegevoegde „vereisten voor het ontvangen van financiële steun” wordt verwezen naar artikel 2.1 van Ministru kabineta noteikumi Nr. 740 „Kārtība, kādā ziņo par Eiropas Savienības struktūrfondu un Kohēzijas fondu ieviešanā konstatētajām neatbilstībām, pieņem lēmumu par piešķirtā finansējuma izlietojumu un atgūt neatbilstošos izdevumus” (besluit van de raad van ministers nr. 740 tot vaststelling van de procedure voor het doen van aangifte van onregelmatigheden die zijn ontdekt bij het gebruik van de structuur- en cohesiefondsen van de Europese Unie, het nemen van besluiten over het gebruik van de verleende financiering en het terugvorderen van onterecht betaalde bedragen), waarin wordt bepaald dat „voor de toepassing van dit besluit onder onregelmatigheid wordt verstaan, elke inbreuk op een bepaling van het recht van de Republiek Letland of van de Europese Unie, overeenkomstig artikel 2, punt 7, van verordening (EG) nr. 1083/2006 van de Raad van 11 juli 2006 houdende algemene bepalingen inzake het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling, het Europees Sociaal Fonds en het Cohesiefonds en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1260/1999”.

Verweerder baseert zijn eis in reconventie op voornoemde bepaling: artikel 2.1 van het besluit van de raad van ministers nr. 740.

[3.4.] In artikel 1774 van het Latvijas Republikas Civillikums (burgerlijk wetboek van de Republiek Letland) wordt bepaald dat „toevallig verlies niet dient te worden gecompenseerd. Bijgevolg wordt, indien een toevallige belemmering een persoon [belet] een verplichting na te komen, deze persoon geacht de verplichting te hebben vervuld, tenzij hij het risico van een toevallige belemmering contractueel heeft aanvaard”.

[4.] Aangevoerde bepalingen van Unierecht

[4.1.] In artikel 2, punt 7, van verordening (EG) nr. 1083/2006 van de Raad van 11 juli 2006 houdende algemene bepalingen inzake het Europees Fonds voor

Regionale Ontwikkeling, het Europees Sociaal Fonds en het Cohesiefonds en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1260/1999 (PB L 210 van 31.7.2006, blz. 25) wordt „onregelmatigheid” gedefinieerd als „elke inbreuk op een bepaling van het Gemeenschapsrecht als gevolg van een handeling of nalatigheid van een marktdeelnemer waarbij de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen door een onverschuldigde uitgave wordt of zou kunnen worden benadeeld”.

[4.2.] In artikel 57, lid 1, van verordening nr. 1083/2006 wordt het volgende bepaald: „De lidstaat of de [beheers]autoriteit ziet erop toe dat de bijdrage uit de fondsen voor een concrete actie alleen blijft gehandhaafd als die concrete actie gedurende vijf jaar na de voltooiing van de concrete actie, dan wel drie jaar na de voltooiing van de concrete actie in de lidstaten die ervoor hebben gekozen deze termijn te verkorten met het oog op het behoud van investeringen of van door het MKB gecreëerde banen, geen enkele belangrijke wijziging ondergaat: a) die strijdig is met de aard ervan of met de uitvoeringsvoorwaarden die ervoor gelden, of die een onderneming of overheidsinstantie onrechtmatig voordeel oplevert[;] en b) die het gevolg is van hetzij een verandering in de aard van de eigendom van een infrastructuurvoorziening, hetzij de beëindiging van een productieactiviteit”.

[4.3.] Artikel 98, lid 2, van verordening nr. 1083/2006 luidt als volgt: „De lidstaat past de financiële correcties toe die noodzakelijk zijn in verband met eenmalige of systematische onregelmatigheden die bij concrete acties of operationele programma’s zijn geconstateerd. De door de lidstaat verrichte correcties bestaan in een volledige of gedeeltelijke intrekking van de overheidsbijdrage aan het operationele programma. De lidstaat houdt rekening met de aard en de ernst van de onregelmatigheden en met het financiële verlies voor de fondsen”.

[OMISSIS]

Dispositief

Gelet op de voorgaande overwegingen en overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, [OMISSIS],

besluit

deze rechterlijke instantie het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

„Moet artikel 2, punt 7, van verordening (EG) nr. 1083/2006 van de Raad aldus worden uitgelegd dat een situatie waarin de begunstigde van financiering de omzet die voor de relevante periode is bepaald niet kan realiseren omdat in die periode haar enige vennoot zijn handelsactiviteit heeft gestaakt of insolvent is verklaard, dient te worden opgevat als een handeling of nalatigheid van een marktdeelnemer (de begunstigde van de financiering) waarbij de algemene begroting van de Europese Unie door een onverschuldigde uitgave wordt of zou kunnen worden benadeeld?”

De procedure wordt geschorst tot het Hof van Justitie van de Europese Unie arrest heeft gewezen.

[OMISSIS]